22

En Marmaduke Skelton havia estat objecte del meu interès des de molt abans que els nostres camins es trobessin. Per una banda, mai no havia pensat que, fora dels llibres, hi pogués haver algú anomenat Marmaduke, i per l'altra, era un membre molt conegut de l'honorable professió de «metges d'animals» sense títol.

Abans que s'aprovés la Llei sobre l'exercici de la veterinària de 1948, qualsevol que volgués provar-hi sort podia fer incursions en el tractament de les malalties dels animals. Legalment, els estudiants de veterinària podien assistir casos mentre encara estaven fent pràctiques, i alguns membres de la societat es dedicaven a la veterinària com a activitat complementària, mentre que altres ho feien com a feina principal. A aquests darrers se'ls acostumava a anomenar *curanderos*.

El caràcter despectiu del terme sovint era injust perquè, tot i que alguns d'ells eren una amenaça per a la població animal, altres eren homes de gran dedicació que feien la feina amb responsabilitat i humanitat, i que, després de l'entrada en vigor de la llei, van ser inclosos a la professió com a «practicants de veterinària».

Però molt abans d'això hi havia hagut tota mena de gent, entre aquests. El que jo coneixia més era l'Arthur Lumley, un antic llauner encantador que tenia una pròspera clínica d'animals petits a Brawton, per a gran pena del senyor Angus Grier, MRCVS, unes sigles que l'identificaven com a membre del Reial Col·legi de Ve-

terinaris. L'Arthur acostumava a desplaçar-se amb una furgoneta. Duia sempre bata blanca i tenia un aire molt clínic i eficient, i al lateral del vehicle, amb unes lletres de més d'un pam que haurien valgut a un home qualificat una severa reprimenda del Reial Col·legi, hi havia la llegenda següent: «Arthur Lumley, MG, especialista en canins i felins». La manca d'inicials després del seu nom era l'únic detall que diferenciava aquells homes dels veterinaris qualificats als ulls del públic general, i jo estava molt intrigat pel fet que l'Arthur tingués un títol acadèmic. Perquè el títol MG m'era desconegut i ell es mostrava sempre esmunyedís quan l'hi preguntava. Al final vaig descobrir què volia dir: Membre de la Gossera.

En Marmaduke Skelton era d'una mena totalment diferent. Jo havia estat treballant prou temps al districte de Scarburn per estar una mica familiaritzat amb la història local: pel que es veu, quan el senyor i la senyora Skelton van decidir fundar una família, pels volts de principis del segle XX, devien pensar que els seus fills estaven destinats a grans glòries; així, van batejar-los amb els noms de Marmaduke, Sebastian, Cornelius i, encara que soni a broma, Alonzo. Els dos germans mitjans conduïen camionetes per a l'empresa lletera Express Dairy i l'Alonzo era un petit granger. Un dels records que tinc més vius va ser la sorpresa que em vaig endur un dia que estava omplint els formularis després de la seva prova de la tuberculina i li vaig demanar com es deia. Aquella apel·lació tan exòtica pronunciada amb el tosc accent del Yorkshire es feia tan estranya que vaig pensar que em prenia el pèl; de fet, vaig estar a punt de fer un comentari graciós, però alguna cosa a la seva mirada em va aconsellar deixar-ho córrer.

En Marmaduke, o Duke, com l'anomenava tothom, era el membre més peculiar de la família. N'havia sentit a parlar molt durant

les meves visites a les granges de Scarburn; tenia molta traça en els parts de vedells, poltres i xais, i era «bo com qualsevol *vitrinari*» per a la diagnosi i el tractament de les malalties d'animals. Era també un expert castrador, i un bon escorxador i transportador de porcs. Es guanyava bé la vida i tenia en l'Ewan Ross la seva competència professional idònia: un veterinari titulat que només treballava quan li venia de gust i que no es prenia la molèstia d'atendre un cas a menys que estigués d'humor. Per molt que als grangers els queia bé, i fins i tot reverenciaven l'Ewan, sovint es veien obligats a recórrer als serveis d'en Duke. L'Ewan estava a la cinquantena i no era capaç d'assumir el volum creixent de proves a la seva clínica de Scarburn. Jo l'havia d'ajudar de tant en tant i, per tant, veia força sovint l'Ewan i la seva dona, la Ginny.

Si en Duke hagués limitat les seves activitats a tractar els seus pacients, no crec que l'Ewan li hagués dedicat mai ni mig pensament, però a l'Skelton li agradava animar les seves visites a les granges amb brometes sobre el vell veterinari escocès, de qui deia que mai no havia sigut gaire bo i que, definitivament, s'estava quedant antiquat. Ni tan sols això arribava a afectar gaire l'Ewan, però, quan sentia anomenar el seu rival, els llavis se li tensaven una mica i els seus ulls blaus adquirien una expressió reflexiva.

Fragment de ***Totes les coses boniques i brillants, II***, de James Herriot,
traducció de Mar Vidal, col·lecció El Cercle de Viena,
Viena Edicions, novembre del 2026.